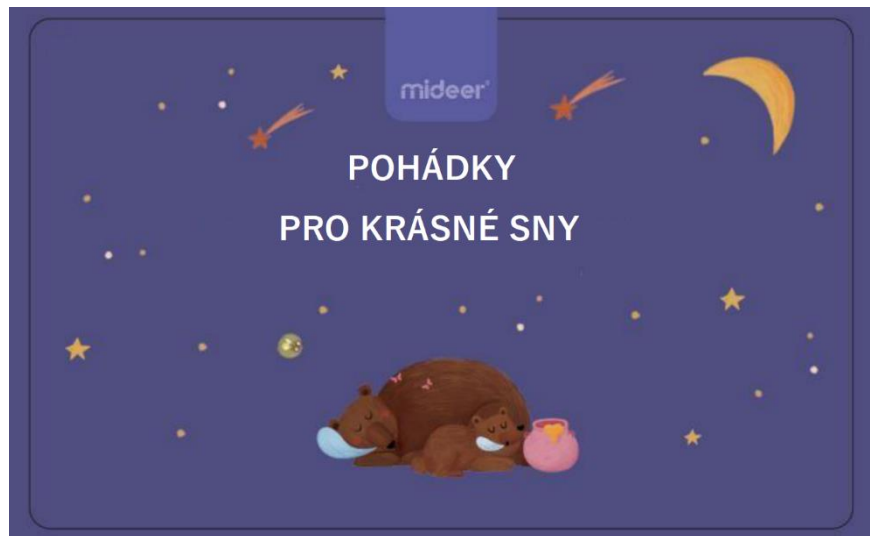

MiDeer Svítilna a promítačka pohádek

O POPELCE

O MALENCE

PINOCCHIO

ŠŤASTNÝ PRINC

O PASÁČKU OVCÍ

O PERNÍČKOVÍ

O VELIKÉ ŘEPĚ

JÁ CHCI JET DO VESMÍRU

O POPELCE

Bylo, nebylo, na jednom statku žila krásná dívka jménem Popelka. Popelka měla zlou macechu a dvě nevlastní sestry. Šaty měla ušmudlané a roztrhané od těžké práce, kterou musela dělat. Jednoho dne urozený princ pořádal královský ples. Pozval všechny mladé dívky z okolí. Avšak macecha Popelce zakázala jít na ples. Popelce to bylo líto, ráda by šla s nimi. Na ples však nemohla a musela pracovat. Nešťastná Popelka začala plakat a v tom okamžiku se objevila její kmotřička víla a vykouzlila jí krásné šaty a křišťálové střevíčky. Z dýně vykouzlila nádherný kočár. Víla Popelce pověděla, že kouzlo potrvá jen do půlnoci. Popelka si připadala jako ve snu. Popelka tančila celou noc s princem. Zamilovali se do sebe. Těsně před půlnocí si Popelka vzpomněla na slova kmotřičky víly a rozběhla se ze sálu pryč. Princ si jí všiml a rychle se rozběhl za ní. Popelka zakopla a ztratila střevíček. Princ střevíček zvedl a druhého dne si usmyslel, že krásnou tajemnou dívku najde. Prohlásil, že ta, které střevíček padne, bude jeho ženou. Po mnoha pokusech se princovi podařilo Popelku najít. Vzali se a žili šťastně až do smrti.

O MALENCE

Bylo, nebylo, v jedné chaloupce žila stará žena, která si celý život moc přála mít děťátko. Jednoho dne se rozhodla zajít za starou čarodějnici, která by jí mohla pomoci. Čarodějnice jí dala ječné zrnko. Poradila jí, ať zrnko vloží do květináče a dobře se o něj stará. Žena učinila tak, jak čarodějnice řekla. Jednoho dne ze zrnka vyrostla krásná květina s jemnými lístky. Žena uprostřed květu spatřila malilinkatou holčičku. To bylo radosti. Děvčátko bylo tuze roztomilé, a protože nebylo větší než malíček, nazvala jí Malenka. Malenka žila šťastný život. Ráda veslovala v umyvadle. Měla krásnou postýlku ze skořápky vlašského ořechu. Přikrývkou jí byly listy tulipánu. Jedné noci, když už Malenka sladce spala v postýlce, dostala se do domu ohyzná, zelená ropucha. Jakmile uviděla spící dívčenko, zaradovala se. „To by byla hezká ženuška pro mého synáčka.“ Ropucha ani na chvíli nezaváhala a Malenku unesla. Utíkala s ní k rybníku. Tam u rybníka byl močál, kde uprostřed rákosí a blatouchů ropucha bydlela se svým synem. Malenku položila na list leknínu. Když se ráno Malenka probudila a uviděla všude kolem sebe jen vodu, rozplakala se. Rybičky zaslechly, co ohyzná ropucha plánovala a bylo jim krásné holčičky líto. Připlavaly proto k zelenému stonku, který držel list leknínu a překousaly jej. List plul dolů po řece pryč, daleko od staré ropuchy a jejího syna. Malenka se vymanila ze spárů ropuchy. Byla volná a šťastná.

PINOCCHIO

Bylo, nebylo, kdysi dávno žil jeden starý truhlář, který neměl děti. Byl velmi osamocen, a proto se jednoho dne rozhodl, že si vyrobí dřevěnou loutku. Loutce vyrobil z papíru krásné šaty a pojmenoval ji Pinocchio. Truhlář nechal Pinocchia přes noc ve své dílně. Chvilí poté co na nebe vystoupala první hvězda, se objevila kouzelná víla. Víla věděla, že starý truhlář má velmi rád děti. Rozhodla se, že pomocí kouzla daruje Pinocchiovi život. Druhého dne truhlář zjistil, že má syna. Rozhodl se, že pošle chlapce do školy, a proto mu koupil slabikář. Jednoho dne šel Pinocchio do školy, avšak tam nedošel. Po cestě uslyšel hlasitou hudbu a vydal se místo toho do divadla. Cestou potkal lišku a kocoura. Byli to podvodníci. Ihned začali Pinocchiovi vyprávět příběh o tom, že znají místo, kde by mohl znásobit své peníze. Popisovali mu, že stačí mince zakopat do země a druhý den si je může přijít vyzvednout. Důvěřivý Pinocchio poslechl své nové přátele a vydal se na cestu. Přišel ke statnému dubu a pod něj zakopal všechny své peníze. V tu chvíli se objevila liška s kocourem. Pinocchia svázali, pověsili na strom a utekli. Uběhlo několik dní. Pinocchio byl velmi smutný. V tu chvíli se objevila víla a Pinocchia zachránila. Víla se starostlivě ptala, co se přihodilo. Avšak chlapec byl velmi zahanben a neřekl jí pravdu. Víla, ale věděla, že jí chlapec lže a začarovala jeho nos. Ten rostl a rostl. Pinocchio si uvědomil, že udělal chybu a vše víle řekl. Nakonec jí slíbil, že už nikdy nebude lhát. Víla chlapci odpustila a vrátila jeho nos do původní velikosti.

ŠŤASTNÝ PRINC

V jednom království žil mladý princ, který neměl žádné starosti a užíval si života. Nazývali ho Šťastným Princem. Jednoho dne zemřel. Poddaní se rozhodli, že na jeho počest nechají vysoko nad městem na vznosném sloupu postavit jeho sochu. Doufali, že budou stejně šťastní jako on. Jednoho dne letěla nad městem malá vlaštovka. Byla velmi smutná, neboť všichni její přátelé odletěli do Egypta. Letěla kolem sloupu a rozhodla se, že si zde odpočine. Přistála rovnou mezi chodidly Prince. Po chvíli jí na peří dopadaly kapky vody. Rozhlédla se a zjistila, že to není voda, ale Princovy slzy. Vzlétla k němu a ptala se, co se mu stalo. Princ začal vlaštovce vyprávět. On sám žil v přepychu a radosti, ale ze sloupu nyní viděl jen samé utrpení, trápení a chudobu. Byl smutný. Požádal vlaštovku, aby vzala jeden z jeho safírů a přinesla ho chudému písaři, který žil na okraji města. Princ ji také požádal, aby dopravila zlaté lístky z jeho sochy všem chudým lidem. Z vlaštovky a Prince stali přátelé. Vlaštovka se rozhodla, že ho nikdy neopustí. Nebohé vlaštovce však byla stále větší a větší zima. Nakonec zimou zemřela. Princ z toho puklo olověné srdce. Druhého dne časně ráno kráčel po náměstí starosta a všiml si, že socha Prince je velmi ošklivá. Všiml si také mrtvé vlaštovky. Rozhodli se, že sochu Šťastného Prince sundají a nechají roztavit. Bohužel olověné srdce nešlo roztavit a tak ho zahodily na místo, kde ležela i vlaštovka. „Přines mi z města dvě nejvzácnější věci.“ pravil Bůh jednomu ze svých andělů; a anděl donesl do nebe olověné srdce a mrtvé ptáče. Bůh vlaštovce i Princů vrátil život.

O CHLAPCI, KTERÝ ROZPLAKAL VLKA

Kdysi dávno, v jedné malé vesničce žil mladý pasáček. Každý den chodíval se svými ovci na nedaleký kopec. Ovce se pásly a pasáček se velmi nudil. Přemýšlel a jednoho dne ho napadlo, že by si den mohl zpříjemnit nějakou lumpárnou. Napadlo ho, že si vystřelí z místních sedláků. Běžel za nimi a volal: pomóóó, vlk! Vlk honí mé stádo ovcí. Sedláci uslyšeli volání, ihned všeho nechali a rozběhli se směrem k pastýři. V rukou drželi motyky a hrábě. Chtěli chlapci pomoci. Doběhli k chlapci a zjistili, že vlk nikde není. Chlapec se začal nahlas smát, že jsou sedláci hloupí, a že je napálil. Sedláci se vrátili zpět na pole. Byli velmi rozmrzelí z chlapcova chování. Druhého dne, pastýř opět s křikem běžel za sedláky. Pómóóó, vlk, honí mé stádo ovcí. Sedláci opět rychle přiběhli na kopec. Znovu vlka nezahľadli. Pasáček se opět začal hlasitě smát. Opětovně sedláky napálil. Sedláci rozmrzele opustili kopec a vrátili se do vesnice. Rozhodli se, že už chlapci nebudou věřit. O pár dní později, se objevil skutečný vlk. Chlapec rychle běžel z kopce dolů a volal na sedláky. Prosím pomozte mi. Vlk! Vlk honí mé stádo ovcí. Vlk opravdu přišel. Tentokrát však sedláci chlapci nevěřili. Ignorovali ho a dále pracovali na svém poli. Pasáček běžel zpátky a schoval se na strom. Vlk mezitím sežral většinu ovcí z jeho stáda.

Pohádka vychází z Ezopovy bajky.

O PERNÍČKOVI

Kdysi dávno spolu v jedné malé chaloupce žili dědeček a babička. Babička jednou chystala perníčky. Vyválčila těsto a udělala dva plechy, ale pořád jí kousek těsta zbýval. Pomyslela si, že upeče perníkového panáčka. Ve chvíli, kdy chtěla perníček vložit na plech, panáček vyskočil a utíkal rychle pryč. Vrať se! Volala babička a rozběhla se za Perníčkem až na zahradu. Panáček se však babičce smál, že ho nikdy nedohoní. Já jsem Perníček, smál se panáček nahlas. Perníček běžel kolem pole, kde pobíhala prasátka. Stůj! Prasátka zachrochtala. Ty bys nám chutnal mnohem více než ty brambory. Perníček se však smál, že ho prasátka nedohoní. Běžel dále podél louky, kde se pásla kravička. Stůj! Zabučela kravička. Ty bys mi chutnal mnohem více než ta tráva. Perníček se však smál, že ho kravička nedohoní. Běžel dále podél cestičky, kde se pásli kůň. Stůj! Zařehlal kůň. Ty bys mi určitě chutnal více než tohle seno. Perníček se však smál, že ho koník nedohoní. Na konci cestičky tekli široký potok. Perníček musel zastavit. Byl sice skvělý běžec, ale plavat neuměl. V tu chvíli se objevila liška a pravila. Mohla bych ti pomoci. Ozvala se tichým hláskem. Dovol mi, abych ti mohla pomoci. Skoč mi na záda a já tě přenesu přes potok. Perníček neváhal a skočil lišce na záda. Liška bez váhání skočila do rychle tekoucí vody. Brzy se liška ozvala znovu. Voda je tady hlubší, skoč mi na hlavu, ať se nenamočíš. Perníček lišku poslechl. Brzy se liška ozvala znovu. Voda je tady ještě hlubší, skoč mi až na nos, ať se nenamočíš. Sotva Perníček vylezl na nos, liška se spokojeně usmála. Pohodila hlavou a Perníček vyletěl do vzduchu a pak spadl rovnou do otevřené liščí tlamy.

POHÁDKA O VELIKÉ ŘEPĚ

Žili, byli děd a bába. Jednoho dne děd zasadil řepu, která mu po čase vyrostla a byla převeliká. Snažil se ji vytáhnout. Tahal, tahal, ale nevytáhl. Přivolal si tedy na pomoc bábu. Bába se chytla dědka, dědek řepy a tahali, tahali, ale nevytáhli. Tak babka na pomoc přivolala vnučku. Vnučka se chytla babky, babka dědka, dědek řepy a táhli, táhli, ale nevytáhli. Tak vnučka zavolala psíka. Psík se chytl vnučky, vnučka babky, babka dědka, dědek řepy a táhli, táhli, ale nevytáhli. Tak psík zavolal na pomoc kočku. Kočka se chytla psíka, psík vnučky, vnučka babky, babka dědka, dědek řepy a táhli, táhli, a najednou řepa udělala „rup“ a byla venku. Setmělo se. Řepu si radostně odnesli domů.

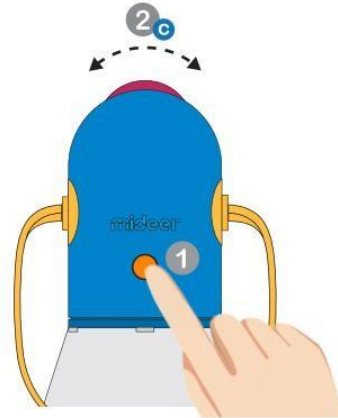
JÁ CHCI JET DO VESMÍRU

Bylo, nebylo, v jednom lese žil malý medvídek jménem Pepa. Na svůj věk byl velmi zvědavý. Zajímalo ho snad vše, co se dělo kolem něj. Jedné noci seděl se svým otcem medvědem venku pod širým nebem. Pepa tlapkou ukázal na temnou oblohu a zeptal se otce: co to tak krásně září na obloze? Chtěl bych si zářivá světélka prohlédnout blíže. Medvěd synkovi odpověděl, že je to vesmír, který je od nich velmi vzdálený. Pepa v tu chvíli vyskočil na tlapky a radostně zvolal, já chci jet do vesmíru! Jeho otec se na něj podíval a řekl mu, že je snílek a že to může zkusit. Pepa neváhal a rychle vylezl na žebřík. Žebřík byl, ale krátký. Uvědomil si, že stále není dostatečně vysoko, aby se mohl hvězd dotknout. Běžel rychle k blízkému kopci. Kopec se dotýkal mraků, ale stále nebyl dostatečně blízko k hvězdám. Radostí si povyskočil, ale ztratil rovnováhu a spadl z kopce přímo do řeky. Otec pro Pepu rychle skočil a zachránil ho. Odnal ho domů. Pepa usnul. Zdál se mu krásný sen o tom, jak vyčerpaně leží na pláži. V tu chvíli se objevil astronaut. Zeptal se ho, zda by ho mohl vzít s sebou do vesmíru. Astronaut s radostí řekl, že moc rád. Pepa byl velmi šťastný, podívá se do vesmíru. Astronaut splnil své slovo a vzal Pepu do vesmíru. Letěli velkou raketou. V tu chvíli se Pepa probudil. Uvědomil si, že to byl jen sen.

NÁVOD

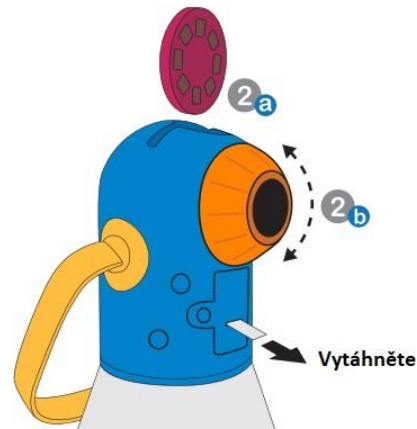
1. Stiskněte 1x oranžové tlačítko: režim projektoru.
Stiskněte 2x: noční světlo a režim svítilny.
Stiskněte 3x: vypnutí projektoru.

2. a. Vložte disk s požadovanou pohádkou (hladká strana disku směřuje ke žlábků).

b. Obraz zaostřete pomocí objektivu.

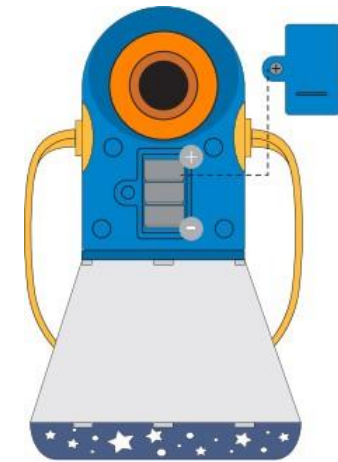
c. Změna obrázku: otáčejte diskem.

1. Projektor použijte k promítání obrázků.
2. Projektor lze použít také jako lampičku. Napomáhá dětem se nebát tmy. Motivy zvířátek mají pozitivní vliv na děti.
3. Lampička se po 15 min automaticky vypne.

Vložte baterie 3 AG13/LR44. Dbejte na správnou polaritu. Baterie může vyměnit pouze dospělá osoba. Nenabíjejte baterie, které nejsou určeny k opětovnému nabíjení. Nepoužívejte různé typy baterií. Baterie nezkratujte. Vybité baterie vyměňte za nové. Baterie nejsou součástí balení.

Vhodné pro děti od 3+.

Distributor

toySimply s.r.o.
Budovatelů 257
Tmaň
Česká republika
www.toysimply.cz
www.mideertoys.cz